

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobkyně: **M. Š.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2021 č.j. MHMP 3884/2021/Van

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Odbor dopravněsprávních činností (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

jen „žalovaný“) ze dne 4. 1. 2021 č.j. MHMP 3884/2021/Van (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, Odboru dopravy, Oddělení přestupků dopravy v klidu ze dne 22. 7. 2020 č.j. MC05 111199/2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím Úřad městské části Praha 5, Odbor dopravy, Oddělení přestupků dopravy v klidu (dále jen „správní orgán I. stupně“) v souladu s ust. § 67 správního řádu rozhodl tak, že žalobkyně se uznává vinnou ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustila tím, že jako provozovatelka motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, kdy:

1. dne 23. 8. 2018 v 17:17 hodin v parkovacím úseku Duškova, Praha 5, GPS souřadnice 50°4'18.062"N, 14°23'39.966"E, kde bylo orgánem Městské policie hlavního města Prahy lokalizováno a zadokumentováno neoprávněné stání motorového vozidla registrační značky X, jehož neztotožněný řidič bez příslušného povolení stál v úseku označeném dopravní značkou č. IP 13c "Parkoviště s parkovacím automatem" s dodatkovou tabulkou s textem: „Po-Pá 08-20 h nebo s platným parkovacím oprávněním“, tj. na placeném parkovišti, přičemž se neřídil bližšími údaji na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu a neuhradil parkovné; čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a současně se dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu,

2. dne 5. 9. 2018 v 12:06 hodin v parkovacím úseku Arbesovo náměstí, Praha 5, GPS souřadnice 50°4'36.415"N, 14°24'18.472"E, kde bylo orgánem Městské policie hlavního města Prahy lokalizováno a zadokumentováno neoprávněné stání motorového vozidla registrační značky X, jehož neztotožněný řidič bez příslušného povolení stál v úseku označeném dopravní značkou č. IP 13c "Parkoviště s parkovacím automatem" s dodatkovou tabulkou s textem: „Po-Pá 08-20 h nebo s platným parkovacím oprávněním“, tj. na placeném parkovišti, přičemž se neřídil bližšími údaji na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu a neuhradil parkovné; čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a současně se dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu,

3. dne 9. 1. 2019 v 09:32 hodin v parkovacím úseku Duškova, Praha 5, GPS souřadnice 50°4'18.037"N, 14°23'40.358"E, kde bylo orgánem Městské policie hlavního města Prahy lokalizováno a zadokumentováno neoprávněné stání motorového vozidla registrační značky X, jehož neztotožněný řidič bez příslušného povolení stál v úseku označeném dopravní značkou č. IP 13c "Parkoviště s parkovacím automatem" s dodatkovou tabulkou s textem: „Po-Pá 08-20 h nebo s platným parkovacím oprávněním“, tj. na placeném parkovišti, přičemž se neřídil bližšími údaji na značce,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu a neuhradil parkovné; čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a současně se dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu,

4. dne 10. 4. 2019 v 15:17 hodin v parkovacím úseku Duškova, Praha 5, GPS souřadnice 50°4'18.044"N, 14°23'40.211"E, kde bylo orgánem Městské policie hlavního města Prahy lokalizováno a zadokumentováno neoprávněné stání motorového vozidla registrační značky X, jehož neztotožněný řidič bez příslušného povolení stál v úseku označeném dopravní značkou č. IP 13c "Parkoviště s parkovacím automatem" s dodatkovou tabulkou s textem: „Po-Pá 08-20 h nebo s platným parkovacím oprávněním“, tj. na placeném parkovišti, přičemž se neřídil bližšími údaji na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu a neuhradil parkovné; čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a současně se dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu,

žalobkyně jako provozovatelka daného vozidla se tak dopustila přestupku podle ust. § 125f odst. 1 porušením ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, za což jí byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně namítala, že správní orgán vůbec neprokázal, že by se v daných případech jednalo o „stání“, žalobkyně přitom v průběhu přestupkového řízení tvrdila, že se jednalo toliko o zastavení vozidla, které není protiprávní i bez úhrady parkovného, popsala i konkrétní účel jednotlivých zastavení, kdy na místě stála vždy maximálně 2 – 3 minuty. Uvedla, že žalovaný vůbec neposoudil správnost závěrů správního orgánu I. stupně o „stání“, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Tvrdila, že o stání se vůbec nejednalo, i správní orgán I. stupně výslovně uvedl, že k jednání ve všech případech došlo v konkrétní čas (tj. 17:17, 12:06, 9:32, 17:17), i dle jeho zjištění tak uvedení vozidla do klidu netrvalo déle než minutu, krátkodobé uvedení vozidla do klidu pak implikuje zastavení, obdobný náhled zaujal Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 26. 9. 2018 č.j. 29 A 169/2016 – 37. V posuzované věci přitom bylo nesporné, že vozidlo stálo na místě vždy jen jednu či dvě minuty a účelem uvedení vozidla do klidu byl jen odnos nákupu domů či odnos opravené tiskárny do ČSOB, spor byl jen o právní otázku, zda jde v tomto případě o zastavení či stání. Nesouhlasila s názorem správního orgánu, že šlo o „stání“ z toho důvodu, že vozidlo mělo vypnutá světla, nebylo označeno výstražnou signalizací a v jeho blízkosti se nenacházely žádné osoby ani náklad; žalobkyně oproti tomu poukazovala na to, že pokud je vypínán motor (což je při odnosu nákladu do přilehlé nemovitosti vhodné), vypnou se i světla, k zapínání výstražné signalizace nebyl důvod, ta se používá k označení překážky či náhlé změny rychlosti jízdy, nikoli k označení vozidla na parkovišti. Nelze přijmout ani argument o nepřítomnosti osob a nákladu, neboť odnáší-li řidič věci do nemovitosti, pak nemůže zároveň s nákladem stát před vozidlem, takový názor by byl v rozporu s ust. § 2 písm. o) zákona o silničním provozu. Tvrdila, že vyložení nákladu bylo vždy bez prodlevy, což odpovídá zákonné definici, přičemž podle názoru Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 15. 6. 2017 č.j. 2 As 159/2016 – 36 může zastavení trvat i 30 minut,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

odnos nákupu v délce jedné až dvou minut tudíž není stáním, ale zastavením, které zpoplatnit nelze, jednání tak ve všech čtyřech případech nebylo protiprávní.

4. Žalobkyně shledala pochybení i v absenci nařízení obce a cenového výměru. Dopravní značka IP 13c nemohla být porušena, neboť se nemohlo jednat o zpoplatněný úsek komunikace, nebylo totiž vydáno žádné nařízení obce, které by daný úsek vymezilo jako zpoplatněný. Správní orgán sice odkázal na Nařízení č. 19/2017 Sb. hl. m. Prahy, které však nebylo provedeno k důkazu, nařízení obce a jeho obsah je přitom třeba dokazovat. Tvrdila, že v daném nařízení ani jeho přílohách není zmínka o ulicích Duškova ani Arbesovo náměstí, v nichž mělo k přestupkům dojít. Odkázala na ust. § 23 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), ze kterého dovodila, že zpoplatněné parkování v určitých úsecích pozemních komunikací musí být vymezeno nařízením obce, což v daných úsecích není, žádné nařízení zde neexistuje. Dále namítala, že cena za užití pozemní komunikace musí být stanovena cenovým výměrem, což rovněž vyplývá z § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, ani cenový výměr však nebyl obcí vydán, žalobkyně na to ve správním řízení poukázala a správní orgány to nijak nepopřely, netvrdily opak. K nezbytnosti existence obou prováděcích předpisů se vyslovil i Ústavní soud v usnesení ze dne 18. 11. 2010 sp. zn. Pl. ÚS 14/08. V daném případě však tyto dva předpisy neexistují, nebyly tak splněny zákonné podmínky pro zpoplatnění komunikace, žalobkyně nemůže být trestána za neuhrazení poplatku. Odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2019 č.j. 31 A 72/2017, který se týká stejné otázky, podrobně z něj citovala.
5. Dále žalobkyně vyjádřila nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobkyně i jejího právního zástupce a neanonymizovaných rozhodnutí krajského soudu a Nejvyššího správního soudu ve věci na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, k tomu uvedla obsáhlou argumentaci.
6. Navrhla, aby napadené i prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. K námitce ohledně zastavení či stání sdělil, že správní orgán I. stupně se s ní dostatečně vypořádal v prvostupňovém rozhodnutí, když uvedl, že kolem vozidla nebyly zachyceny žádné osoby, nebylo zapnuté žádné světlo, z těchto důvodů námitce nepřisvědčil, žalovaný k tomu dodal, že daná námitka byla uplatněna až v odvolacím řízení, navíc ji považuje za lichou, neboť žalobkyně nebyla postižena jako řidička, ale jako provozovatelka motorového vozidla. Poukázal na to, že žalobkyně byla jako provozovatelka vozidla vyzvána, aby uhradila určitou částku, případně aby sdělila údaje ohledně řidiče vozidla, což neučinila, a proto s ní bylo vedeno přestupkové řízení coby s provozovatelkou vozidla, odpovědnost provozovatele je však založena na zcela jiné koncepci než odpovědnost řidiče konkrétního vozidla, proto jsou záměry skutečných řidičů irelevantní a žalobní námitka lichá, jelikož by jí mohl argumentovat toliko řidič vozidla.
8. Nesouhlasil ani s druhou žalobní námitkou, odkaz správního orgánu I. stupně na konkrétní nařízení obce byl zcela dostatečný, dané Nařízení č. 19/2017 Sb. hl. m.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Prahy bylo vydáno Radou hl. m. Prahy dne 2. 7. 2017 a je uveřejněno ve Sbírce právních předpisů hl. m. Prahy, nařízení je normativním právním aktem v rámci přenesené působnosti na základě zákona, má charakter prováděcích právních předpisů, a proto se jako důkaz neprovede. Uvedl, že příloha nařízení obsahuje vymezení oblastí hl. m. Prahy, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy, a to včetně oblasti zahrnující ulice Duškova a Arbesovo náměstí (není uveden seznam ulic, ale je zakreslena celá oblast). Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
10. Správní řízení bylo vedeno pro následující skutky:
 - 1.) dne 23. 8. 2018 v 17:17 hodin v parkovacím úseku Duškova, Praha 5, GPS souřadnice 50°4'18.062"N, 14°23'39.966"E, byla orgánem Městské policie hlavního města Prahy lokalizována a zadokumentována přítomnost motorového vozidla registrační značky X v klidové pozici, jehož neztotožněný řidič stál bez příslušného povolení v úseku označeném dopravní značkou č. IP 13c "Parkoviště s parkovacím automatem" s dodatkovou tabulkou s textem: „Po-Pá 08-20 h nebo s platným parkovacím oprávněním“, tj. na placeném parkovišti, přičemž se neřídil bližšími údaji na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu a neuhradil parkovné; čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a současně se dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu,
 - 2.) dne 5. 9. 2018 v 12:06 hodin v parkovacím úseku Arbesovo náměstí, Praha 5, GPS souřadnice 50°4'36.415"N, 14°24'18.472"E, byla orgánem Městské policie hlavního města Prahy lokalizována a zadokumentována přítomnost motorového vozidla registrační značky X v klidové pozici, jehož neztotožněný řidič stál bez příslušného povolení v úseku označeném dopravní značkou č. IP 13c "Parkoviště s parkovacím automatem" s dodatkovou tabulkou s textem: „Po-Pá 08-20 h nebo s platným parkovacím oprávněním“, tj. na placeném parkovišti, přičemž se neřídil bližšími údaji na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu a neuhradil parkovné; čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a současně se dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu,
 - 3.) dne 9. 1. 2019 v 09:32 hodin v parkovacím úseku Duškova, Praha 5, GPS souřadnice 50°4'18.037"N, 14°23'40.358"E, byla orgánem Městské policie hlavního města Prahy lokalizována a zadokumentována přítomnost motorového vozidla registrační značky X v klidové pozici, jehož neztotožněný řidič stál bez příslušného povolení v úseku označeném dopravní značkou č. IP 13c "Parkoviště s parkovacím automatem" s dodatkovou tabulkou s textem: „Po-Pá 08-20 h nebo s platným parkovacím oprávněním“, tj. na placeném parkovišti, přičemž se neřídil bližšími údaji na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu a neuhradil parkovné; čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a současně se dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

- 4.) dne 10. 4. 2019 v 15:17 hodin v parkovacím úseku Duškova, Praha 5, GPS souřadnice 50°4'18.044"N, 14°23'40.211"E, byla orgánem Městské policie hlavního města Prahy lokalizována a zadokumentována přítomnost motorového vozidla registrační značky X v klidové pozici, jehož neztotožněný řidič stál bez příslušného povolení v úseku označeném dopravní značkou č. IP 13c "Parkoviště s parkovacím automatem" s dodatkovou tabulkou s textem: „Po-Pá 08-20 h nebo s platným parkovacím oprávněním“, tj. na placeném parkovišti, přičemž se neřídil bližšími údaji na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu a neuhradil parkovné; čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a současně se dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
11. K výše uvedenému jsou ve správním spise obsaženy čtyři oznámení o přestupku Městské policie hl. m. Prahy s fotodokumentací (ze dne 21. 9. 2018, 3. 10. 2018, 28. 1. 2019 a 25. 4. 2019). Usnesením ze dne 8. 7. 2019 byla řízení o výše uvedených skutcích spojena ke společnému projednání.
 12. Žalobkyně byla ohledně každého přestupku vyzvána, aby uhradila určitou částku, případně aby sdělila přesné údaje o totožnosti řidiče motorového vozidla v době spáchání přestupku, na tuto výzvu nijak nereagovala. Věc přestupku řidiče vozidla byla následně odložena (usnesením ze dne 8. 7. 2019 č.j. MC05 154490/2019).
 13. Příkazem ze dne 8. 7. 2019 č.j. MC05 154495/2019 byla žalobkyně jako provozovatelka motorového vozidla uznána vinnou z přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením ust. § 10 odst. 3 téhož zákona, za což jí byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení. Proti příkazu podala žalobkyně odpor.
 14. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 7. 2. 2020 č.j. MC05 24298/2020, jímž byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením ust. § 10 odst. 3 téhož zákona, za což jí byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení.
 15. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7. 2. 2020 podala žalobkyně odvolání, v jehož doplnění tvrdila, že v dané věci pozemní komunikaci nebylo možné zpoplatnit k parkování, jelikož to lze učinit jen nařízením obce a za cenu stanovenou cenovým předpisem, vydaným ve formě nařízení obce. Uvedla, že existence takových předpisů nebyla prokázána, po vyhledávání na úřední desce žalobkyně jejich existenci negovala. K jednotlivým skutkům dále uvedla, že se nejednalo o stání, ale pouze o zastavení, šlo o krátkodobou záležitost, třikrát šlo o vynesení nákupu v rozsahu 2 – 3 minut, jednou o odnos opravené tiskárny, stání prokázáno nebylo a z ničeho nevyplývalo.
 16. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 6. 2020 č.j. MHMP 816404/2020/Vav, kterým zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7. 2. 2020 pro porušení § 36 odst. 3 správního řádu, věc mu vrátil k novému projednání a zavázal jej mj. k tomu, aby se v novém rozhodnutí vypořádal též se všemi odvolacími námitkami.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

17. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 22. 7. 2020 správní orgán I. stupně mj. uvedl, že zpoplatnit pozemní komunikaci k parkování bylo možné, neboť za tím účelem vydala Rada hl. m. Prahy Nařízení č. 19/2017 Sb. hl. m. Prahy, kterým se vymezují oblasti hlavního města Prahy, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy, správní orgán I. stupně uvedl též odkaz na webové stránky hl. m. Prahy, kde je nařízení v úplném znění zveřejněno. K tvrzení, že se nejednalo o „stání“, ale jen o „zastavení“, konstatoval, že dle vlastních tvrzení žalobkyně ve třech případech zastavila, aby odnesla nákup, v jednom případě pak proto, aby odnesla opravenou tiskárnu, tyto skutečnosti však žalobkyně neuplatnila po celou dobu od výzev provozovateli vozidla do vydání rozhodnutí a těmto tvrzením nenasvědčuje ani pořízená fotodokumentace. Poukázal na to, že vozidlo bylo ve všech případech zachyceno s vypnutými světly, bez označení výstražnou signalizací a bez přítomnosti jakýchkoli osob či nákladu v blízkosti vozidla. Zákon nestanoví žádný konkrétní časový úsek, po který by se vždy jednalo o zastavení, definičním znakem zastavení je však uvedení vozidla do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob či k neprodlenému naložení nebo složení nákladu. Dle ustálené judikatury však o zastavení nejde v případě, kdy řidič opustí vozidlo na takovou vzdálenost, že nemůže bezprostředně reagovat na ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu přesunem vozidla, dle správního orgánu tedy odnesení nákladu do bydlíště či provozovny podmínku zastavení nesplňuje.
18. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně blanketní odvolání, které ani na výzvu nedoplnila.
19. V napadeném rozhodnutí ze dne 4. 1. 2021 žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení, vzhledem k absenci odvolacích námitek přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu a shledal, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právními předpisy, byly splněny podmínky pro zahájení přestupkového řízení s provozovatelem vozidla, neboť žalobkyně na výzvu k úhradě určené částky a ke sdělení totožnosti řidiče nereagovala, správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče a následně zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla, procesní postup správního orgánu I. stupně v řízení netrpí žádnými vadami, pro něž by bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit či změnit, bylo postupováno zákonným způsobem.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
21. K projednání dané věci nařídil soud ústní jednání, které se konalo dne 6. 1. 2023, a to vzhledem k tomu, že v řízení bylo prováděno dokazování. Žalobkyně se k ústnímu jednání, ač řádně předvolána, nedostavila, žalovaný při jednání setrval na svém stanovisku.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

22. V první námitce žalobkyně uváděla, že se přestupku nedopustila, neboť v jejím případě se nejednalo o „stání“, avšak o „zastavení“.
23. Podle ust. § 2 písm. o) zákona o silničním provozu zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu.
24. Podle ust. § 2 písm. n) zákona o silničním provozu stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení.
25. Obdobnou námitkou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2022 č.j. 8 As 8/2020 – 40: „Správní orgány o dané otázce očividně neměly pochybnosti, ostatně pokud stěžovatelka chtěla, aby se touto otázkou výslovně zabývaly, měla ji vznést v odvolání, což však neučinila. Krajský soud v této souvislosti v napadeném rozsudku uvedl, že pojmy „zastavení“ a „stání“ jsou upraveny v § 2 písm. n) a o) zákona o silničním provozu. V případě zastavení je nutno trvat na zákonné podmínce neprodleného nastoupení či vystoupení osob anebo naložení či složení nákladu. Krajský soud závěr o stání vozidla opřel o to, že dle podkladů obsažených ve správním spise se u vozidla při jeho kontrole nikdo nepohyboval (tedy nikdo nenastupoval, nevystupoval ani nenakládal či neskládal náklad). Takové posouzení (byť poněkud stručné) je plně v souladu s judikaturou. Podle rozsudku NSS ze dne 10. 12. 2018, čj. 6 As 134/2018-29, nelze učinit závěr o zastavení vozidla ve smyslu § 2 písm. o) zákona o silničním provozu jen na základě doby, po kterou je vozidlo uvedeno do klidu, nýbrž musí být vždy současně splněny podmínky zjevnosti uvedení vozidla od klidu na nezbytně nutnou dobu k neprodlenému nastoupení, vystoupení osob nebo k neprodlenému naložení či složení nákladu. Tento požadavek zdejší soud dále rozvedl v rozsudku ze dne 31. 8. 2020, čj. 9 As 205/2019-33, tak, že „jeho naplnění přichází v úvahu v zásadě ve dvou případech: pokud řidič zůstává ve vozidle nebo v bezprostřední vzdálenosti nebo pokud řidič zajistil, aby bylo z okolností zřejmé, že došlo pouze k zastavení (např. nechal lístek s kontaktem na sebe za sklem nebo je u vozidla náklad)“. Ze zjištěného skutkového stavu v dané věci neplyne, že by byla některá z těchto podmínek ve věci naplněna, a ani stěžovatelka to nenamítá. Není rozhodné, jak dlouho vozidlo na místě stálo, proto není přiléhavý ani odkaz stěžovatelky na výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 29 A 169/2016-37 (ve vztahu k němuž NSS již v rozsudku ze dne 27. 10. 2020, čj. 8 As 82/2020-54, uvedl, že nesdílí v něm vymezené kritérium stání jako určité minimální doby).“ A dále: „V projednávané věci nezjištěný řidič s vozidlem zastavil na placeném parkovišti, a aniž by uhradil parkovné, resp. umístil doklad o jeho úhradě na stanovené místo za čelní sklo, od vozidla se dočasně vzdálil. Neučinil žádné opatření, z něhož by bylo patrné, že se jedná o neprodlené zastavení, a tato skutečnost neplynula ani z dalších okolností zjištěného skutkového stavu. Nejvyšší správní soud nepovažuje za nutné se na tomto místě zabývat tím, zda lze případnou koupi chleba (anebo obstarání jiných záležitostí) obecně považovat za důvod pro naplnění výše vymezených podmínek zastavení vozidla, neboť takové posouzení je třeba činit vždy individuálně ve vztahu k účelu zastavení a k souvisejícím opatřením učiněným řidičem. K tomu je třeba dodat, že zaměňováním pojmů „zastavení“ a „stání“ nelze obcházet provozní podmínky parkoviště s parkovacím automatem. Z výše již zmíněné fotodokumentace instrukce umístěné na parkovací automat plyne, že řidič je povinen si v automatu vyzvednout lístek „po zastavení vozidla“. Jinak řečeno, není možné, aby se řidič dané povinnosti vyhnul tím, že bude namítat, že si byl

pouze rychle obstarat určité záležitosti (např. koupit chleba). I v takovém případě je totiž povinen řídit se dopravním značením a s tím souvisejícími instrukcemi, tedy v tomto případě uhradit parkovné bezprostředně po zastavení vozidla (bez ohledu na účel či délku), pokud na placeném parkovišti využil vymezeného parkovacího místa. K tomu Nejvyšší správní soud na okraj podotýká, že účel zastavení vozidla nebylo třeba ve věci zjišťovat, ostatně to nebylo ani možné, pokud nebyl řidič vozidla zjištěn.“ (Pozn. podtržení doplněno)

26. Soud má za to, že situace v nyní projednávané věci je velmi podobná, přičemž správní orgány při posouzení dané otázky postupovaly v souladu s výše uvedenou judikaturou. Z této judikatury plyne, že o zastavení ve smyslu ust. § 2 písm. o) zákona o silničním provozu se může jednat pouze v případě neprodleného nastoupení či vystoupení osob nebo naložení či složení nákladu. Ze správního spisu se podává, že u vozidla se v době jednotlivých kontrol nikdo nepohyboval, nenastupoval, nevystupoval, nic nenakládal ani nevykládal, v blízkosti vozidla se nevyskytoval žádný náklad, vozidlo ani nebylo nijak viditelně označeno, světla byla vypnuta a absentovala výstražná signalizace. Takový stav tudíž nelze kvalifikovat jako pouhé zastavení, přičemž konkrétní okolnosti specifikované v prvostupňovém rozhodnutí definiční znaky zastavení (§ 2 písm. o) zákona o silničním provozu) popírají (jedná se o vypnutá světla, neoznačení výstražnou signalizací a nepřítomnost jakýchkoliv osob či nákladu v blízkosti vozidla). Jak je patrné z výše uvedeného, závěr o tom, že došlo k „zastavení“ není možné učinit pouze na základě doby, po kterou je vozidlo uvedeno do klidu, avšak je třeba naplnit též podmínku zjevnosti, že vozidlo bylo uvedeno do klidu na nezbytně nutnou dobu za účelem neprodleného nastoupení či vystoupení osob nebo neprodleného naložení či vyložení nákladu, přičemž tato podmínka může naplněna zejména i) pokud řidič zůstává ve vozidle nebo v bezprostřední vzdálenosti nebo ii) pokud řidič zajistil, aby bylo z okolností zřejmé, že došlo pouze k zastavení (např. nechal lístek s kontaktem na sebe za sklem nebo je u vozidla náklad). Ani jedna z těchto alternativ, tedy podmínka zjevnosti, však v daném případě nenastala, u vozidla ani ve vozidle se nikdo nenacházel a z žádných okolností nebylo zřejmé, že se má jednat pouze o zastavení (tj. u vozidla nebyl náklad, nebyl zanechán lístek z kontaktem na řidiče, nebylo nijak zjevné, že se řidič bezprostředně vrátí apod.). Lze shrnout, že v posuzovaných případech blíže nezjištěný řidič umístil vozidlo na placeném parkovišti bez uhrazení parkovného, od vozidla se vzdálil, aniž by učinil opatření, z něž by byla patrná neprodlenost zastavení, která nevyplývala ani z jiných skutečností, jednalo se tak nepochybně o „stání“ ve smyslu ust. § 2 písm. n) zákona o silničním provozu, dané konkrétní okolnosti nebylo možné subsumovat pod „zastavení“ dle ust. § 2 písm. o) zákona o silničním provozu.
27. Soud má za to, že tvrzením o pouhém „zastavení“ nelze obcházet povinnost zaplatit parkovné na placeném parkovišti. Nelze ani tvrdit, že některé účely uvedení vozidla do klidu (např. odnos nákupu či tiskárny) lze obecně podřadit pod „zastavení“, naopak zásadní je podmínka zjevnosti, že vozidlo bylo uvedeno do klidu na nezbytně nutnou dobu za účelem neprodleného nastoupení či vystoupení osob nebo neprodleného naložení či vyložení nákladu, která však splněna nebyla.
28. Soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným neshledal. Správní orgán I. stupně se v prvostupňovém rozhodnutí povahou uvedení vozidla do klidu (tedy otázkou, zda vozidlo pouze zastavilo či stálo) zabýval dostatečně, hodnotil naplnění definičních

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

znaků zastavení dle shora uvedené judikatury, odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo pouze blanketní, žalobkyně tak toto posouzení výslovně nezpochybnila. V návaznosti na to žalovaný posouzení správního orgánu I. stupně aproboval, vzhledem k absenci konkrétní odvolací námítky nebylo nutné, aby se této otázce věnoval výslovně též v napadeném rozhodnutí. Soud neshledal ani porušení ust. § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), který stanovuje odvolacímu orgánu povinnost přezkoumat rozhodnutí I. stupně v plném rozsahu. Z napadeného rozhodnutí totiž jednoznačně vyplývá, že žalovaný prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu přezkoumal, je zde uveden též odkaz na ust. § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, závěry prvostupňového rozhodnutí včetně posouzení uvedení vozidla do klidu jako „stání“ žalovaný považoval za zákonné. Jakkoli je odvolací orgán v přestupkovém řízení povinen provést přezkum v plném rozsahu, není nutné, aby ve svém rozhodnutí výslovně rozvíjel každý dílčí aspekt, zvláště když ve věci bylo podáno pouze blanketní odvolání (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 20. 2. 2020 č.j. 6 As 182/2019 - 43). Napadené rozhodnutí proto soud nepovažuje za nezákonné ani nepřezkoumatelné.

29. K okolnostem, že vozidlo stálo na placeném parkovišti jen krátkou dobu a účelem uvedení vozidla do klidu byl odnos nákupu, resp. tiskárny, je třeba odkázat na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2022 č.j. 8 As 8/2020 – 40. Pro naplnění pojmu „zastavení“ ve smyslu ust. § 2 písm. o) zákona o silničním provozu je zásadní podmínka zjevnosti, že vozidlo bylo uvedeno do klidu na nezbytně nutnou dobu za účelem neprodleného nastoupení či vystoupení osob nebo neprodleného naložení či vyložení nákladu, která splněna nebyla. Závěry odkazovaného rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2018 č.j. 29 A 169/2016 – 37 byly překonány rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2020 č.j. 8 As 82/2020 – 54, krátká doba uvedení vozidla do klidu k podřazení pod pojem „zastavení“ nestačí. Žalobkyni tak přisvědčit nelze. Rovněž lze aprobovat úvahy správního orgánu I. stupně, který závěr o stání vozidla vyvodil i z toho, že vozidlo nemělo rozsvícená světla a výstražná signalizace byla vypnutá; uvedená argumentace směřovala k nesplnění podmínky zjevnosti, která je pro „zastavení“ nezbytná. Jak je již uvedeno výše, doba uvedení vozidla do klidu není pro závěr, zda se jednalo o „zastavení“ či „stání“ sama o sobě rozhodná, na tom nic nemění ani závěry rozsudku NSS ze dne 15. 6. 2017 č.j. 2 As 159/2016 – 36, na který žalobkyně odkázala, stanovení horní časové hranice pro zastavení v rozsahu cca 30 minut neznamená, že se v případě kratších časových úseků musí jít vždy o „zastavení“, odkazovaný rozsudek nijak nevylučuje, že v případě zastavení musí být naplněna též podmínka zjevnosti, že vozidlo bylo uvedeno do klidu na nezbytně nutnou dobu za účelem neprodleného nastoupení či vystoupení osob nebo neprodleného naložení či vyložení nákladu.
30. Lze shrnout, že první žalobní námítka, dle které vozidlo na placeném parkovišti pouze „zastavilo“, nikoli „stálo“, není důvodná.
31. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítala neexistenci nařízení obce a cenového výměru, na jejichž základě byla umístěna dopravní značka IP 13c informující o placeném parkovišti.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

32. Podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*

33. Podle ust. § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích:

Pro účely organizování dopravy na území obce může obec v nařízení obce vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy

a) k stání silničního motorového vozidla v obci na dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin,

b) k odstavení nákladního vozidla nebo jízdní soupravy v obci na dobu potřebnou k provedení celního řízení,

c) k stání silničního motorového vozidla provozovaného právnickou nebo fyzickou osobou za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu, která má sídlo nebo provozovnu ve vymezené oblasti obce, nebo k stání silničního motorového vozidla fyzické osoby, která má místo trvalého pobytu nebo je vlastníkem nemovitosti ve vymezené oblasti obce nebo k stání silničních motorových vozidel stanovených v nařízení obce

nebude-li tímto užitím obžehena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a jiný veřejný zájem. V nařízení obce stanoví obec způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení.

34. Předně je třeba uvést, že účastníci silničního provozu jsou povinni řídit se dopravními značkami, konkrétní povinnost pak v daném případě vyplývá přímo z dopravní značky. K tomu se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 3. 2020 č.j. 1 As 412/2019 – 32: „Dopravní značka IP 13c je informativní provozní značkou, která označuje placené parkoviště; řidič se přitom musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo na parkovacím automatu (hodinách).“ A dále: „Co se týče stěžovatelova tvrzení, že porušení povinnosti hradit parkovné lze dovodit pouze ve spojení s prokázáním zpoplatnění parkování podle § 23 zákona o pozemních komunikacích, soud připomíná závěry rozsudku ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 As 310/2018 - 17, podle kterého není pravdou, že značka IP 13c, „nenormuje nic“. Soud zde dovodil, že tato značka již sama o sobě stanovuje povinnost zaplatit parkovné (dle podmínek uvedených na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu). Námitka, že bylo povinností správních orgánů zkoumat naplnění podmínek podle § 23 zákona o pozemních komunikacích, proto není důvodná, neboť stěžovatelova povinnost hradit parkovné plynula přímo z dopravní značky IP 13c.“ (Pozn. podtržení doplněno) U správních aktů vydaných orgány veřejné správy platí presumpce správnosti, má se za to, že správní akt je zákonný a správný, dokud není zákonem předvídaným způsobem prohlášen za nezákonný a zrušen (vizte např. rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2018 č.j. 1 As 240/2018 - 43). V rozsudku ze dne 29. 8. 2019 č.j. 4 As 252/2019 – 42 se Nejvyšší správní soud s odkazem na předchozí judikaturu vyjádřil k presumpci správnosti dopravních značek: „Nejvyšší správní soud poukazuje na svůj dřívejší v rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 - 83, ve kterém uvedl, že „ze zákona o silničním provozu, prováděcích předpisů ani z jiných právních předpisů nelze dovodit, že

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit soudy o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda se zákazem vyjádřeným danou značkou bude či nebude řídit.“ Zdejší soud v rozsudku ze dne 18. 7. 2009, č. j. 1 AOs 1/2012 - 30, konstatoval, že „povaha silničního provozu zpravidla jeho účastníkům neumožňuje vést dispute ohledně významu, platnosti či opodstatněnosti té které dopravní značky; zákon naopak v § 4 písm. c) stanovuje bezpodmínečnou povinnost všech účastníků provozu řídit se těmito značkami. Tato povinnost nepochybně vzniká právě okamžikem, kdy je taková dopravní značka umístěna v terénu: od této chvíle je zřejmý její význam a platnost a především se stává součástí systému pravidel silničního provozu.“ Už proto nebylo namístě, aby neznámý řidič v posuzované věci dopravní značku IP 13c nerespektoval.

35. Nadto, správní orgán I. stupně se zákonností umístění dopravní značky zabýval, námitky žalobkyně ohledně neexistence předpisů, na jejichž základě byla předmětná dopravní značka umístěna, označil za bezpředmětné, konkrétně specifikoval Nařízení Rady hl. m. Prahy č. 19/2017 Sb. hl. m. Prahy a uvedl odkaz na webové stránky, kde mělo být nařízení zveřejněno. S ohledem na blanketní odvolání se žalovaný k této otázce již blíže nevyjádřil, v čemž soud pochybení neshledal. Nicméně, s ohledem na příslušnou žalobní námitku a na skutečnost, že ve správním spise nejsou obsaženy konkrétní podkladové předpisy obce pro umístění dopravní značky IP 13c, soud v souladu s ustanovením § 77 s.ř.s. na jednání doplnil dokazování; dané ustanovení § 77 s.ř.s. umožňuje soudu zopakovat nebo i doplnit důkazy provedené správním orgánem, skutkový a právní stav takto zjištěný je pak směrodatný pro soudní rozhodnutí (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 26. 6. 2014 č.j. 5 Afs 65/2013 – 79).
36. Soud provedl dokazování třemi dokumenty, které předložil žalovaný. Jedná se o Nařízení č. 19/2017 Sb. hl. m. Prahy, kterým se vymezují oblasti hlavního města Prahy, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy. Z tohoto nařízení soud zjistil, že nabylo účinnosti dne 1. 2. 2018 a podle § 23 odst. 1 písm. a) a c) zákona o pozemních komunikacích vymezilo oblasti, v nichž lze užít komunikace za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy. Z přílohy č. 1 (oblast 5), z přílohy č. 2 (oblast 5) a z přílohy č. 3 (oblast 5), které jsou nedílnou součástí nařízení, se podává, že ulice Arbesovo náměstí a Duškova náleží do vymezené oblasti a rovněž patří mezi komunikace, které lze užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy, což platilo již ode dne 14. 5. 2018, popř. 15. 5. 2018.
37. Dále soud provedl k důkazu Usnesení Rady hlavního města Prahy číslo 1043 ze dne 17. 7. 2007 k ceníku pro zóny placeného stání na území hl. m. Prahy a Usnesení Rady hlavního města Prahy č. 1709 ze dne 18. 7. 2017 k technické novele ceníku pro zóny placeného stání na území hl. m. Prahy. Z obou usnesení Rady hl. m. Prahy ve vzájemném souhrnu pak vyplynulo, že pro hlavní město Prahu byl v roce 2007 vydán cenový předpis (usnesení č. 1043), který stanovil výši poplatků pro zóny placeného stání a jehož příloha č. 2 znázorňuje tři cenová pásma, v roce 2017 pak došlo k novelizaci usnesení č. 1043.

38. Žalovaný měl za to, že tyto provedené důkazy prokazují oprávněnost města zpoplatnit na daném místě parkování a dále skutečnost, že cena za parkování byla stanovena v souladu s cenovými předpisy.
39. Soud shledal, že z provedeného dokazování vyplynulo, že pro značku IP 13c existovaly oba podkladové předpisy, a to nařízení vymezující oblasti placeného stání, mezi které náležely též ulice Arbesovo náměstí a Duškova, v nichž byl přestupek resp. přestupky spáchány, a cenový předpis stanovující pro jednotlivé oblasti výši poplatků. Oba podkladové předpisy pak byly účinné již přede dnem 23. 8. 2018, kdy došlo k prvnímu přestupkovému jednání. Z uvedeného vyplývá, že značka IP 13c byla na předmětných místech v době spáchání přestupků umístěna v souladu se zákonem.
40. Předmětné námitky ohledně neexistence těchto předpisu tak nejsou důvodné, zpoplatněný úsek komunikace byl vymezen nařízením obce, v jehož přílohách jsou jednoznačně uvedeny též ulice Arbesovo náměstí a Duškova, cena za užití pozemní komunikace byla rovněž řádně stanovena cenovým výměrem, který byl obcí (hlavním městem Prahou) vydán, což bylo zjištěno z dokazování, které soud provedl při jednání.
41. Odkaz na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2019 sp. zn. 31 A 72/2017 není přílehlavý, neboť v projednávané věci se správní orgány v přestupkovém řízení existencí podkladových předpisů zabývaly, soud pak k této otázce doplnil dokazování ve smyslu ust. § 77 s.ř.s., kdy byly veškeré pochybnosti namítané žalobkyní odstraněny, soud potvrdil existenci podkladových předpisů (nařízení obce i ceníku), které se vztahovaly k době i místu spáchání přestupků. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.
42. Návrh žalobkyně na naprostou anonymizaci rozhodnutí pak soud nepovažuje za žalobní námitku, neboť daný návrh se nijak netýká napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo, a tedy ani předmětu tohoto řízení. Soud má za to, že tento návrh, resp. nesouhlas je určen Nejvyššímu správnímu soudu a soud se k němu proto nebude vyjadřovat.
43. Soud na základě shora uvedeného neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. ledna 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.